

ikke vil være at betragte som blot interimistisk, men som en definitiv Foranstaltning, har man ogsaa troet at burde gaae noget Videre, end i det den islandske Forsamling forelagte Lovudkast, der gik ud fra en modsat Forudsætning, og saaledes navnlig allerede nu deels indrømme Fremmede Adgang til flere Handelssteder, end der udtrykkelig var foreslaaget, deels betydeligt udvide deres Handelsfrihed, saa at der navnlig ogsaa i denne Henseende ikke finder nogen Forstjæl Sted mellem deres og de Indenlandskes Handel paa de nævnte Steder. Ligeledes har man troet at burde gaae ind paa den islandske Forsamlings Forslag om Ophævelsen af Differential-Afgifter for bemeldte Handel, hvis Vibeholdelse ikke synes at stemme med almindelige Grundsætninger for rigtig Handelspolitik, uden i alt Fald som en foreløbig Foranstaltning, og har man, da Indretningen af et Toldvæsen i Island for Tiden maatte opgives, fordi Organizationen af et Toldvæsen samme Steds, paa Grund af Landets store Udstrækning, vil opsluge en altfor usforholdsmæssig Deel af Intraderne, troet at burde gaae ind paa den islandske Forsamlings Forslag om en efter Læstetægtigheden beregnet Afgift, som, hvor ufuldkommen denne Maalestof end er, dog i lang Tid har været i Brug i Island, idet deels Pasgebyrerne, deels den forommeldte 14 Marks Afgift, have været beregnede derefter. Paa den anden Side har man ogsaa i Islands egen Interesse fundet overveiende Betænkelighed ved at udstrække Fremmedes Handel videre end til de 6 betydeligste Havne i Landets forskellige Dele, og end mindre fundet Anledning til at give Fremmede en almindelig Andeel i den mellem- eller indenrigske Handel for denne Landsdeels Vedkommende.

Efterat have forudskiftet disse almindelige Bemærkninger, skal man med Hensyn til de enkelte §§ tilføie Følgende:

ad § 1.

Efter det den islandske Forsamling forelagte Lovudkast skulle alene de, som eie faste Handelsbetælssementer i Island, være berettigede til at befragte fremmede Skibe til deres Handel paa Island, dog med den Ind-

skrænkning, at der med disse Skibe ikke maatte drives Fiskeri, og at der ikke til Varetransporter maatte benyttes fremmede Skibe af og under 15 Commercelæster. Denne Bestemmelse er af Forsamlingen foreslaaet saaledes forandret, at alle Rigets Indbyggere, altsaa ogsaa indenlandske Speculanthandlere, skulle have Ret til at befragte fremmede Skibe, hvorhos Forsamlingen formeente, at de 2 andre forhold, nemlig Fiskeri og Vareførsel, burde holdes ganske udenfor den heromhandlede Lov, der blot skulde være en Handelslov. Denne Indstilling har man ikke troet at burde modsætte sig, idet samme er begrundet paa Ligeberettigelse i Henseende til Landets Besættelse for alle Rigets Undersaatter, og Befragtningen af fremmede Skibe kan blive alle paa Island Handlende, ogsaa Speculanthandlerne, af særegen Vigtighed for at undgaae de i flere Stater forefrevne højere Afgifter paa islandske Producter, naar de ei indføres under disse Staters eget Flag, og turde der saameget mindre være tilstrækkelig Anledning til at nægte de indenlandske Speculanter denne Ret, naar Fremmede kunne med egne Skibe besøge Landet.

Forbudet mod Fiskeri med fremmede Skibe under Landet turde for Tiden være af mindre praktisk Betydning, da dette dog factisk drives af mangfoldige fremmede alene til Fiskefangst udrustede Skibe, og den Hovedforskrift, at Fremmede ei maae virke Fisk paa Landet, jfr. Plucat af 18de August 1786 § 4 og Forordningen af 13de Juni 1787 Cap. I § 2, ei bliver hævet ved Lovens Tausshed herom. Det samme gjelder ogsaa om Vareførseler, der for Tiden ikke ere af en saadan Betydning i Island, at samme kan betragtes som en særskilt Næringsvei, hvorhos det vel er tænkeligt, at det, idetmindste i Begyndelsen, kan convenere de indenlandske Handlende bedst at benytte fremmede, navnlig smaa norske Dæksfartøier til Vareførseler.

ad § 2.

Ved den heromhandlede Bestemmelse er der givet Fremmede Tilladelse til, uden Pas og uden Nødstilfælde at anløbe Reykjavik, hvilket ofte kan være dem af Vigtighed deels for den nødvendige Forsynings Skyld, deels for at søge